

WŁADZE UCZELNI

Komendant - Rektor
gen. bryg. pil. Ryszard HAĆ

Zastępca Komendanta - Prorektor
płk pil. dr Marek BYLINKA

Komendant - Dziekan Wydziału Lotnictwa
płk nawig. dr hab. inż. Marek GRZEGORZEWSKI

Szef Sztabu
płk nawig. dr Adam RURAK

Szef Szkolenia
płk pil. dr Adam ZIÓLKOWSKI

Materiał promocyjny wydany ze środków Departamentu Wychowania i Promocji Obronności MON.
nie jest przeznaczony do sprzedaży
www.wojsko-polskie.pl, www.mon.gov.pl
e-mail: promocja_obronnosci@wojsko-polskie.pl

W procesie tworzenia wizerunku Szkoły na arenie międzynarodowej zespoły akrobacyjne WSOSP „Iskry” oraz „Orlik” systematycznie uczestniczyły w pokazach w: Belgii, Wielkiej Brytanii, Francji, na Węgrzech, Słowacji, Czechach i w kraju, wykazując się profesjonalizmem, wzbudzały duże zainteresowanie szerokiej widowni.

Dęblin gościł także zespoły akrobacyjne Sił Powietrznych: USA - „Thunderbirds” w 1991 roku, z Europy, z Francji - „Patrouille de France” w 1996 roku, ze Słowacji - „Białe Albatrosy” w 1996 roku, z Wielkiej Brytanii - „Red Arrows” w 1999 roku. Zespoły te występowały w „Air Show” - Radom.

Wykładowcy naszej uczelni uczestniczyli także w studiach i kursach: w USA, Niemczech, Francji, Kanadzie, Wielkiej Brytanii, Holandii.

XXI wiek rozpoczął w WSOSP okres trudnych i głębokich reform, mających na celu dostosowanie Uczelni do wymogów transformacji ustrojowej państwa oraz potrzeb NATO i związane z tym zmniejszenie liczebności kadry.

W latach 2000/2002 w wyniku reorganizacji prowadzonej w Wojsku Polskim rozformowano kolejno następujące jednostki szkolne:

- 47. szkolny pułk śmigłowców w Nowym Mieście;
- 3. ośrodek szkolenia lotniczego w Białej Podlaskiej;
- 3. komendę lotniska w Białej Podlaskiej;
- 23. lotniczą eskadrę specjalną w Dęblinie;

W dniu 22 czerwca 2002 roku promowano 65. oficerów. Szkołę Chorążych Lotnictwa ukończyła ostatnia - 27 - osobowa grupa absolwentów.

Od 1 października 2002 roku WSOSP zaczęła funkcjonować według nowego etatu.

W 2003 roku w WSOSP zaszyły radykalne zmiany ilościowe i jakościowe.

Do głównych celów i zadań Szkoły po 2003 roku zaliczyć należy:

- przygotowanie i wdrożenie w Szkole 5 - letnich studiów magisterskich na kierunku Lotnictwo i Kosmonautyka;
- wdrożenie pilotażowego programu uzupełniającego studia magisterskie we współpracy z Politechniką Warszawską, dla podchorążych naboru 2001;
- dokonanie naboru do trzyletniego Ogólnokształcącego Liceum Lotniczego;
- rozpoczęcie kształcenia kursowego kadry zgodnie z nową pragmatyką kadrową po 1 lipca 2004 r.

Obok podpisania umowy o współpracę między WSOSP a Politechniką Warszawską w realizacji studiów magisterskich, najważniejszym wydarzeniem w Uczelni w 2003 roku było podpisanie umowy offsetowej w Dęblinie.

W dniu 18.04.2003 roku w obecności Premiera RP Leszka Millera została podpisana w WSOSP umowa offsetowa między Jerzym Hausnerem, Ministrem Gospodarki, Pracy i Po-

lityki Spółecznej, a przedstawicielami Firmy Lockheed Martin, którym pełnomocnictwa udzieliła amerykańska agencja DSCA, na dostawę dla Polskich Sił Powietrznych 48 samolotów F-16 C/D Block 52.

Inaugurację roku akademickiego 2004/2005 w WSOSP uświetniła immatrykulacja podchorążych I rocznika studiów w WSOSP i Politechnice Warszawskiej, którą poprowadził nowy Komendant - Rektor gen. bryg. pil. Ryszard Hać.

„Szkoła Orłąt” przygotowuje się do kolejnych wyzwań edukacyjnych, w tym związanych ze szkoleniem lotniczym na nowej generacji statków powietrznych. Szkoła podejmie również trud przygotowania specjalistów do eksploatacji tego sprzętu. „Szkoła Orłąt” wykorzystuje w edukacji kolejnych pokoleń Sił Powietrznych swoje bogate doświadczenie w sprawnym przygotowaniu potencjału naukowo-dydaktycznego, pilotów-instruktorów i innych specjalistów do sprostania wyzwaniom wielowymiarowego pola walki.

Jej znakiem wyróżniającym jest „Gniazdo Orłąt”, z którego na podbój nieba i kosmosu wystartowało już od 1925 roku ponad 8150 absolwentów.

KOMENDANT WYŻSZEJ SZKOŁY OFICERSKIEJ SIŁ POWIETRZNYCH w rozkazie do działalności Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych w 2005 roku, w działalności dydaktycznej i szkoleniowej rozkazał rozpocząć kształcenie kandydatów na oficerów rekrutujących się spośród absolwentów szkół wyższych, w ramach studium oficerskiego w WSOSP.

Z początkiem roku akademickiego 2005 - 2006 do kształcenia przystąpiło 32 słuchaczy w tym: sześciu podoficerów zawodowych oraz 8 kobiet.

Studium oficerskie to zupełnie nowa ścieżka edukacyjna dla Wydziału Lotnictwa WSOSP.

Głównym zadaniem Wydziału stało się wykształcenie oficerów Wojska Polskiego - specjalistów wojskowych

o strukturze osobowo-zawodowej zbliżonej do modelu absolwenta WSOSP, która wraz z opanowanym zakresem wiedzy i umiejętności zawodowych zapewni im wykonywanie zadań na pierwszych stanowiskach służbowych wymagających wyższego wykształcenia.

Realizacja programu kształcenia polegała na przyswojeniu przez słuchaczy w I etapie (4 miesiące) działów ogólnego i kierunkowego. Ta część programu przebiegała wspólnie dla wszystkich specjalności w WSOSP Dęblin. Po pomyślnym złożeniu zaliczenia tego okresu słuchacze zostali skierowani na II etap, część specjalistyczna programu kształcenia (6 miesięcy) kończącego się złożeniem zaliczeń i egzaminów oraz miesięczną praktyką w jednostkach wojskowych. Ta część programu realizowana była dla profilu Służby Inżynieryjno - Lotniczej w WSOSP Dęblin, natomiast dla profilu Obrona Przeciwlotnicza i Radiotechniczny w CSSP Koszalin.

Przebieg kształcenia pozwolił na opanowanie wiedzy i umiejętności ogólnych, taktycznych oraz specjalistycznych niezbędnych do pełnienia roli inżyniera - specjalisty wojskowego na pierwszym (kolejnym) stanowisku służbowym, pozwalających rozumieć i właściwie interpretować napotykanne zjawiska oraz podejmować szybkie decyzje w trakcie wykonywania zadań służbowych w różnych warunkach i sytuacjach, szczególnie bojowych. Opanowanie wiedzy i umiejętności kierunkowych niezbędnych do pełnienia roli oficera Wojska Polskiego na pierwszym (kolejnym) stanowisku służbowym, w tym przede wszystkim:

- wiedzy i umiejętności ogólnowojskowych jako przygotowujących do wykonywania obowiązków służbowych przez żołnierza zawodowego,
- wiedzy i umiejętności dowódczo-przywódczych umożliwiających rozumienie najważniejszych zasad kierowania i dowodzenia oraz roli przywództwa w wojsku, a także ich właściwe wykorzystywanie w różnych sytuacjach i warunkach zawodowych.

Rozbudzenie potrzeby i nabycie umiejętności samodoskonalenia się potwierdzanych w trakcie lotniczej kariery zawodowej:

- systematycznym podwyższaniem swoich kwalifikacji zawodowych,
- nawykiem samokształcenia jako utrwalonym sposobem stałego selekcjonowania, syntetyzowania i aktualizowania informacji, które dotyczą własnej specjalności.

Słuchacze rocznego studium oficerskiego okazali się w procesie dydaktycznym w pełni godni przyjętych założeń i celów kształcenia. Osiągane wysokie oceny wynikające z rygorów dydaktycznych stawiane przez wykładowców były również podkreślane podczas kontroli prowadzonej przez Departament Kontroli MON.

KOMENDANCI DĘBLIŃSKIEJ „SZKOŁY ORŁAŃ”

Oficerska Szkoła Lotnictwa (1925 - 1928)

płk pil. Roman Florer

Szkoła Podchorążych Lotnictwa (1928 - 1939)

płk pil. Roman Florer (1928 - 1929)
mjr pil. Stefan Kałęcki (1929 - 1933)
ppłk pil. Jerzy Garbiński (1933 - 1935)
ppłk obs. Stefan Sznuć (1936 - 1938)
mjr pil. Andrzej Kładko (1938 - 1939)
płk pil. Jerzy Bajana (1939)

Szkoła Podchorążych Rezerwy Lotnictwa (1937 - 1939)
mjr pil. Alfons Beseliak (1937 - 1939)

Centrum Wyszokolenia Oficerów Lotnictwa (1929 - 1937)

płk dypl. obs. Stanisław Ujejski (1929 - 1933)
płk pil. Franciszek Wiedeń (1933 - 1936)
płk pil. Wacław Iwaszkiewicz (1936 - 1937)

Centrum Wyszokolenia Lotnictwa Nr 1 (1937 - 1939)

płk pil. Wacław Iwaszkiewicz (1937 - 1938)
płk obs. Stefan Sznuć (1938 - 1939)
ppłk dypl. obs. Modest Rastawiecki (1939)

Wojskowa Szkoła Lotnicza Wojska Polskiego - Oficerska Szkoła Lotnicza

Wojskowa Szkoła Lotnicza Wojska Polskiego (1944 - 1945)
gen. bryg. pil. Józef Smaga (1944 - 1945)

Wojskowa Szkoła Pilotów - Oficerska Szkoła Lotnicza (1945 - 1947)

gen. bryg. pil. Józef Smaga (1945 - 1946)
płk pil. Władysław Madejski (1946 - 1947)

Oficerska Szkoła Lotnicza (1947 - 1967)

płk pil. Szczepan Ścibior (1947 - 1951)
płk pil. Mikołaj Rysiew (1952 - 1954)
gen. bryg. pil. prof. dr Zdzisław Żarski (1954 - 1957)
gen. bryg. pil. Franciszek Kamiński (1957 - 1959)
ppłk pil. Eugeniusz Pniewski (1959 - 1963)
gen. bryg. pil. doc. dr hab. Józef Kowalski (1963 - 1968)

Wyższa Oficerska Szkoła Lotnicza (1968 - 1994)

gen. bryg. pil. doc. dr hab. Józef Kowalski (1968 - 1981)
gen. bryg. pil. Adam Bidziński (1981 - 1987)
gen. bryg. pil. Mirosław Hermaszewski (1987 - 1990)
gen. bryg. pil. dr Edward Hyra (1990 - 1994)

Wyższa Szkoła Oficerska Sił Powietrznych (od roku 1994)

gen. bryg. pil. dr Edward Hyra (1994 - 1995)
gen. bryg. pil. dr hab. Ryszard Olszewski (1995 - 2000)
gen. bryg. pil. dr Zenon Smutniak (2000 - 2002)
gen. bryg. pil. Tadeusz Kuziora (2002 - 2004)
gen. bryg. pil. Ryszard Hać (od 2004)

WYŻSZA SZKOŁA OFICERSKA SIŁ POWIETRZNYCH

Miejszem stał się Wyższy Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych (WSOSP) jest Dęblin, położony w widłach rzek Wisły i Wieprza (około 100 km na południe od Warszawy). Ukształtowanie doliny Wieprza i Wisły oraz otwarcie jej na południe powoduje, że panują tu korzystne warunki klimatyczne charakteryzujące się dużą ilością dni słonecznych i ciepłych, z małą ilością opadów atmosferycznych, co jest bardzo ważne dla lotnictwa.

Najstarsze źródła pisane, dotyczące Dębina, sięgają końca XIV wieku. Była to typowa posiadłość rycerska, następnie szlachecka, a później magnacka. W 1726 r. na mocy ustawy sejmowej - dobra dębińskie prawem nieograniczonej własności dostają się hr. Józefowi Wandalinowi Mniszchowi, marszałkowi wielkiemu koronnemu. Józef Mniszech czyni z Dębina siedzibę rodu i w latach 1720-1740 buduje tu pałac w stylu saskiego rokoka. Głównym jego projektantem i budowniczym jest architekt królewski Antoni Fontana.

Okolo roku 1780 następuje przebudowa pałacu. Pod wpływem nowej architektury klasycystycznej stara rezydencja dębińska zmienia się nie do poznania. Święty planista i architekt Schuch zakłada wokół niej wspaniały angielski park z dużym stawem i wyspą, na której budowniczy pałacu wznosi mauzoleum na wzór łazienkowskiego grobowca Cecylii Metelli. Sam pałac zmienienia gruntownie, dając mu zewnętrzną piękną szatę stylową, bramę reprezentacyjną i dwa okrągłe budynki, niby baszty strzegące wejścia do ogrodu i pałacu. Obecnie pałac pełni rolę ośrodka kultury w garnizonie.

Historia szkolnictwa lotniczego w Dęblinie zaczęła się w 1920 roku. Wtedy to, na urzędzo-

nym jeszcze przez Austriaków lotnisku, rozpoczęła kilkumiesięczną działalność Francuska Szkoła Pilotów. Instruktorzy francuscy kształcili dla potrzeb rodzącego się polskiego lotnictwa wojskowego pilotów i specjalistów lotniczych.

W 1921 roku w Ministerstwie Spraw Wojskowych powstała koncepcja wybudowania właśnie w Dęblinie centrum kształcenia dla tworzącego się polskiego lotnictwa wojskowego. Uczelnia została powołana w Grudziądzu w 1925 roku a w 1927 roku została przeniesiona do Dębina, do nowo wybudowanych obiektów i budynków. Były one bardzo nowoczesne na miarę ówczesnej Europy i świata.

W okresie międzywojennym Szkoła istniała 14 lat. Wniosta ona szczególnie zasługi w dzieło przygotowania kadr oficerskich polskiego lotnictwa wojskowego. Jej mury w latach 1927-1939 opuściło ponad 1000 obserwatorów i pilotów. Dzięki temu lotnictwo polskie posiadało nowoczesną kadrę oficerską, wszechstronnie wykształconą i jednolitą pod względem ideowo-moralnym.

Autorytet Szkoły w tym okresie został ugruntowany dzięki lotniczym wyczynom sukcesom jej wychowanków i instruktorów, którzy ustanowili szereg światowych rekordów w międzynarodowych zawodach lotniczych.

Por. pil. Bolesław ORLIŃSKI, kpt. pil. Stanisław SKARŻYŃSKI, por. pil. Franciszek ŻWIRKO, kpt. pil. Jerzy BAJAN, st. sierż. mech. Gustaw POKRZYWKA - to tylko niektóre nazwiska lotników, którzy umacniali pozycję polskiego lotnictwa sportowego i wojskowego oraz dębińskiej „Alma Mater”. Była ona (jak na ówczesne standardy) jedną z największych i najlepiej zorganizowanych szkół lotniczych w Europie. Sam Dęblin stanowił port lotniczy również na europejską skalę. Oprócz tego funkcjonował cały węzeł lotniskowy, w skład którego wchodziły obiekty w Zajezierzu, Gołębiu, Borowej i Ułężu. To ostatnie lotnisko zostało oddane do użytku w 1937r. Było ono nowoczesne i doskonale wyposażone. Od 1939r. szkolono na nim podchorążych w wyższym pilotażu.

W czasie II wojny światowej, na wszystkich jej frontach, walczyli dowódcy, wykładowcy i podchorążowie „Szkoły Orłąt”. To dzięki nim stawa polskich skrzydeł i dębińskiego „gniazda orłąt” obiegał cały świat. Między innymi polskie dywizyjny myśliwskie 303. i 302., powstałe w 1940 roku na ziemi angielskiej, były honorowane i odznaczone za osiągnięcia bojowe przez najwyższych dostojników alianckich.

Doskonałe wykształcenie i przygotowanie taktyczne polskich pilotów dało efekty podczas walk w Polsce w 1939 roku, we Francji, Anglii, Włoszech, Afryce, Azji. Efekty działań lotników polskich były imponujące. Ponad 1000 samolotów zestrzelono napewno a ponad 2000 prawdopodobnie, ponad 280 uszkodzono, zniszczono 190 pocisków V-1, w tym 53 przez 315 Dywizjon Myśliwski „Dębliński”.

Powojnie, w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych, uczelnia reaktywowała działalność wiosną 1945 roku. W latach 1947-68 funkcjonowała pod nazwą Oficerska Szkoła Lotnicza (OSL).

Kolejne roczniki absolwentów latały na coraz nowocześniejszym sprzęcie i wzorowo realizowały zadania stojące na straży powietrznych granic Polski. Piloci - wychowankowie dębińskiej „Szkoły Orłąt” demonstrowali swoje umiejętności w toku licznych ćwiczeń i sprawdzianów ogniowych, a także w czasie zawodów użytecznych - bojowych organizowanych w poszczególnych rodzajach lotnictwa. Swoje mistrzowskie wykształcenie i precyzję latania absolwenci Szkoły demonstrowali również na licznych pokazach lotniczych z okazji obchodów rocznic państwowych i wojskowych, wzbudzając podziw i zachwyt społeczeństwa.

W 1968 roku OSL otrzymała status wyższej uczelni i po 4 latach studiów prawo nadawania absolwentom tytułu inżyniera, jako Wyższa Oficerska Szkoła Lotnicza (WOSL). Pierwsza promocja inżynierów - pilotów - dowódców miała miejsce w 1971r. Jej prymusem został ppor. pil. inż. Ryszard Olszewski, Komendant - Rektor „Szkoły Orłąt” w latach 1995-2000.

W 1994 roku nastąpiła kolejna reorganizacja i obecnie Uczelnia nosi nazwę Wyższa Szkoła Oficerska Sił Powietrznych (WSOSP).

W 1994 roku nastąpiła kolejna reorganizacja i obecnie Uczelnia nosi nazwę Wyższa Szkoła Oficerska Sił Powietrznych (WSOSP).

Wydział Lotnictwa WSOSP jest podstawową jednostką organizacyjną procesu kształcenia podchorążych oraz szkolenia kursowego kadry zawodowej dla lotnictwa wojskowego. Organizuje się tu i koordynuje działalność dydaktyczno-wychowawczą odnoszącą się do przygotowania kadr w specjalnościach pilotażu i nawigacji lotniczej.

Działalność naukowo-badawcza wydziału polega na rozwiązywaniu problemów zastosowania nawigacji lotniczej i eksploatacji techniki lotniczej oraz jej wykorzystania na współczesnym polu walki.

Wydział Lotnictwa WSOSP został utworzony pod koniec roku 1994, na bazie ówczesnych zakładów i cykli przedmiotowych. Od roku 1995 funkcjonuje jako jednolity system kształcenia kadr lotnictwa wojskowego dębińskiej „Szkoły Orłąt”.

Od 1995 roku skrócono studia o pół roku i przeniesiono promocję z listopada na miesiąc czerwiec oraz rozpoczęto realizację szkolenia praktycznego na I roku.

Do szkolenia podstawowego na pierwszym roku studiów wprowadzono samolot turbośmigłowy PZL-130 „Orlik”. Podchorążowie II i III roku studiów, w specjalności „pilot samolotu odrzutowego”, szkoleni byli przez 6 miesięcy na samolotach TS-11 „Iskra”. W tym czasie utrzymywali warunki do zdobycia 3. klasy pilota wojskowego z nalotem 250 godz. Podchorążowie w specjalności „pilot śmigłowca” szkoleni byli na śmigłowcach Mi-2 i W-3 „Sokół”, uzyskując na II i III roku studiów nalot 180 godzin i 3. klasę pilota wojskowego.

Okres funkcjonowania WSOSP jest czasem intensywnego rozwoju współpracy z uczelniami wojskowymi i cywilnymi. Do uczelni z którymi współpracowano w czasach WOSL dołączyły: Wyższa Szkoła Marynarki Wojennej, Woj-

skowa Akademia Medyczna, Katolicki Uniwersytet Lubelski, Politechnika Lubelska, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Akademia Rolnicza w Lublinie, Politechnika Rzeszowska, Wojskowy Instytut Historyczny, Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych, Uniwersytet Szczeciński, Akademia Sił Powietrznych w Koszycach.

Po przyjęciu obowiązków Komendanta WSOSP w październiku 1995 r. gen bryg. pil. Ryszard Olszewski kontynuując „Perspektywiczny plan rozwoju WOSL do XXI wieku”, autorstwa generała Kowalskiego, nadał mu nowy wymiar, który uwzględnił współczesne trendy w lotnictwie i polskiej nauce.

Na pierwszym posiedzeniu 14 lutego 1996 r. Senat WSOSP podjął główny problem badawczy: „WSOSP na przełomie XX i XXI wieku”. Była to próba znalezienia nowej tożsamości dębińskiej „Szkoły Orłąt” na bazie jej siedemdziesięcioletniego dorobku i tradycji.

Zintensyfikowane działania na rzecz zintegrowania z Paktem Północnoatlantyckim wpłynęły na zmiany treści kształcenia oraz potrzeby ilościowe i jakościowe Polskiego Lotnictwa. Redukcja stanów osobowych sił zbrojnych, braki sprzętowe i budżetowe wymusiły przemiany jakościowe kształcenia i szkolenia w WSOSP oraz ograniczyły ilość promowanych absolwentów.

W roku akademickim 1995/96 studiowało w WSOSP 472. podchorążych, 38. kadetów, promowano 103. oficerów, ale już w roku 1998/99 studiowało 172. podchorążych i 13. kadetów, promowano tylko 23. oficerów. Zmniejszeniu uległa sumaryczna liczba godzin lotów podchorążych i kadry instruktorskiej Szkoły do 17 - 18 tys. w roku, gdy w okresie funkcjonowania WOSL wykonywano ich 60 - 70 tys. godz. rocznie.

Komendanci WSOSP stworzyli dogodne warunki do podwyższania kadry kwalifikacji naukowych i w latach 1995 - 2000:

- 1 oficer uzyskał tytuł profesora (ptk dr hab. inż. Marek Orkisz);
- 2 oficerów stopień naukowy doktora habilitowanego (gen. bryg. pil. dr Ryszard Olszewski, ptk pil. dr Janusz Karłowicz);
- 20 oficerów uzyskało stopień naukowy doktora;
- 56 oficerów ukończyło studia podyplomowe.

Zrealizowano 110 tematów prac badawczych. Potrzeby integracyjne z NATO spowodowały zmiany w kształceniu językowym podchorążych, kadetów, jak i kadry zawodowej. Zwiększono ilość godzin nauki języka angielskiego dla podchorążych. Gwarantowało to zdobycie minimum I poziomu znajomości z języka angielskiego. Kształcenie kursowe kadry zawodowej języka angielskiego zapewniło znajomość tego języka na poziomie I i II 1100 oficerom, chorążym, podoficerom w latach 1998-2002.

Integracja z NATO przyspieszyła:

- wdrożenie nowych procedur decyzyjnych, związanych z użyciem Sił Powietrznych;
- wprowadzenie nowych programów kształcenia kontrolerów ruchu lotniczego;
- rozpoczęcie przekwalifikowania kadry, w latach 1995-2000 (około 700-850 oficerów rocznie);
- rozbudowę bazy dydaktycznej WSOSP poprzez zakup i uruchomienie nowych symulatorów, laboratoriów.

Szkoła gościła od 1968 r. wiele osobistości, które zapisały się w pamięci i sercach lotników, ale wizyta Papieża Jana Pawła II na lotnisku w Radomiu w dniu 4 czerwca 1991 r. szczególnie zapadła w naszej pamięci. Na radomskim lotnisku 60. lotniczego pułku szkolnego powitał Papieża ówczesny Komendant, gen. bryg. pil. dr Edward Hyra (dowodził dębińską Uczelnią w latach 1990 - 1995).

W czerwcu 1992 roku odbył się w Dęblinie Międzynarodowy Zlot „Instruktor 92” przedstawiciele Francji, Szwecji, Wielkiej Brytanii i Czechosłowacji, w czasie którego instruktorzy wymieniali doświadczenia z zakresu szkolenia pilotów wojskowych.

W dniach 3-7 września 1992 r. odbył się w Dęblinie i Warszawie I Światowy Zjazd Lotników Polskich. Spotkanie to skupiło ponad 900 lotników z całego świata. Kulminacyjnym punktem Zjazdu była ceremonia przekazania WOSL Sztandaru Polskich Sił Powietrznych z Wielkiej Brytanii. Zjazd zaszczyli swoją obecnością Prezydent Rzeczypospolitej Lech Wałęsa oraz były Prezydent Rzeczypospolitej na uchodźstwie Ryszard Kaczorowski.

Od 1995 roku do tradycji weszła coroczna wymiana delegacji i zawody sportowe z francuską szkołą lotniczą w Salon - de - Provence. WSOSP współpracuje z uczelniami lotniczymi i oficerskimi z Wielkiej Brytanii, USA, Austrii, Rumunii, Włoch, Danii, Niemiec, Holandii, Turcji, Ukrainy, Grecji, Węgier, Czech, Izraela.

Bardzo ważną rolę w procesie wymiany doświadczeń i doskonalenia procesu szkolenia lotniczego odegrały konferencje międzynarodowe: „Polskie Siły Powietrzne w NATO” (maj 1998 r.) i „Rola Sił Powietrznych w operacjach pokojowych” (październik 1999 r.).